

[Socialministeren]

nes, det er rimeligt, at vi afventer fremsættelsen af lovforslaget, inden vi påbegynder førstebehandling.

Over for fru Karen Højte Jensen kan jeg naturligvis bekræfte, at der ikke i nogen af de sager – heller ikke dem, som under valgkampen blev fremført med stor iver fra visse sider – har været tale om nogen form for brugerbetaling. Det, der har været tale om, er, at man i kraft af bistandsloven i nogle kommuner har modregnet i kontanthjælpen, således at man undgik en dobbelt forsørgelse, altså at man undgik, at et menneske fik dækket den samme udgift fra to forskellige kasser. Det er det, der er tale om, og det har intet med brugerbetaling at gøre.

Jørgen Tved (FK):

Konkret er jeg bekendt med en sag fra henholdsvis Bispebjerg Hospital og Diakonissestiftelsen i København, hvor man har afkrævet en pensionist betaling for kost, efter at den pågældende var henvist til dels genoptræningscenteret Diakonissestiftelsen, dels ophold på Bispebjerg Hospital.

Men ellers er det vel i øvrigt ligegyldigt, om man kommer med en regning bagefter, eller om man trækker det i den offentlige ydelse, som den pågældende får. Det afgørende er, at man afkræver folk, der bliver indlagt på offentligt hospital, betaling for kost, og her opfatter jeg ministerens redegørelse sådan, at der vil komme et lovforslag, der bringer dette uvæsen til ophør.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jamen sådan kan hr. Jørgen Tved ikke opfatte det. Geriatriisk Center på Diakonissestiftelsen er netop en af de institutioner, jeg har nævnt, som er omfattet af bistandsloven, som kører i socialt regi, og som derfor er omfattet af princippet om betalingsordning. Det kan man naturligvis stille forslag om at ændre, men således er det, og derfor er det anderledes, end det er, hvis det er noget, der kører i sygehusregi. Hvis hr. Jørgen Tved har en sag fra Bispebjerg Hospital eller andre sager, han ønsker at forelægge, er han hjertelig velkommen til at sende dem over, og så skal vi gerne kigge på dem og forklare, hvordan det hænger sammen eller ikke burde hænge sammen, eller hvordan det nu forholder sig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 171

4) Til *undervisnings- og forskningsministeren* af:

Aage Frandsen (SF):

»Hvad er ministerens begrundelse for, at Udvalget vedrørende Højere Forberedelseseksamen kun har én repræsentant for Gymnasieskolernes Lærereforening og én repræsentant for Landsorganisationen af Kursusstuderende?«

Skriftlig begrundelse

Når der skal ske reformer af uddannelserne, er det naturligt, at de forskellige involverede parter bliver repræsenteret. Men det virker påfaldende, at de to grupper, der mest direkte har berøring med uddannelserne – lærere og elever – kun har én repræsentant hver. Dette f.eks. sammenholdt med, at Amtsrådforeningen har to repræsentanter.

Aage Frandsen (SF):

Undervisningsministeren har i en skrivelse af 11. september tilkendegivet over for GL og LaK, at de kunne få en repræsentation hver i det udvalg, der skulle behandle spørgsmålet om Højere Forberedelseseksamen. Jeg har senere konstateret, at undervisningsministeren har forstået på GL, at det var rimeligt med en større repræsentation end én, og derfor har valgt at udpege 2 fra GL. Det er selvfølgelig et fremskridt, og det vil jeg gerne kvittere undervisningsministeren for. Men stadig væk bliver tilbage, at det er et udvalg på 15 personer, hvoraf de to grupper, der er direkte berørt af det, nemlig lærere og elevrepræsentanter, er repræsenteret med 3 tilsammen ud af 15, mens ledelsesniveauet, arbejdsgiverniveauet og de personligt af ministeren udpegede er repræsenteret med langt flere. Det er generelt karakteristisk for undervisningsministerens måde at udpege på. Derfor er spørgsmålet også af principiel art.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg synes, hr. Aage Frandsen skulle have taget sit spørgsmål tilbage. Nu har han fortalt he-